

NOVÝ

Peter May

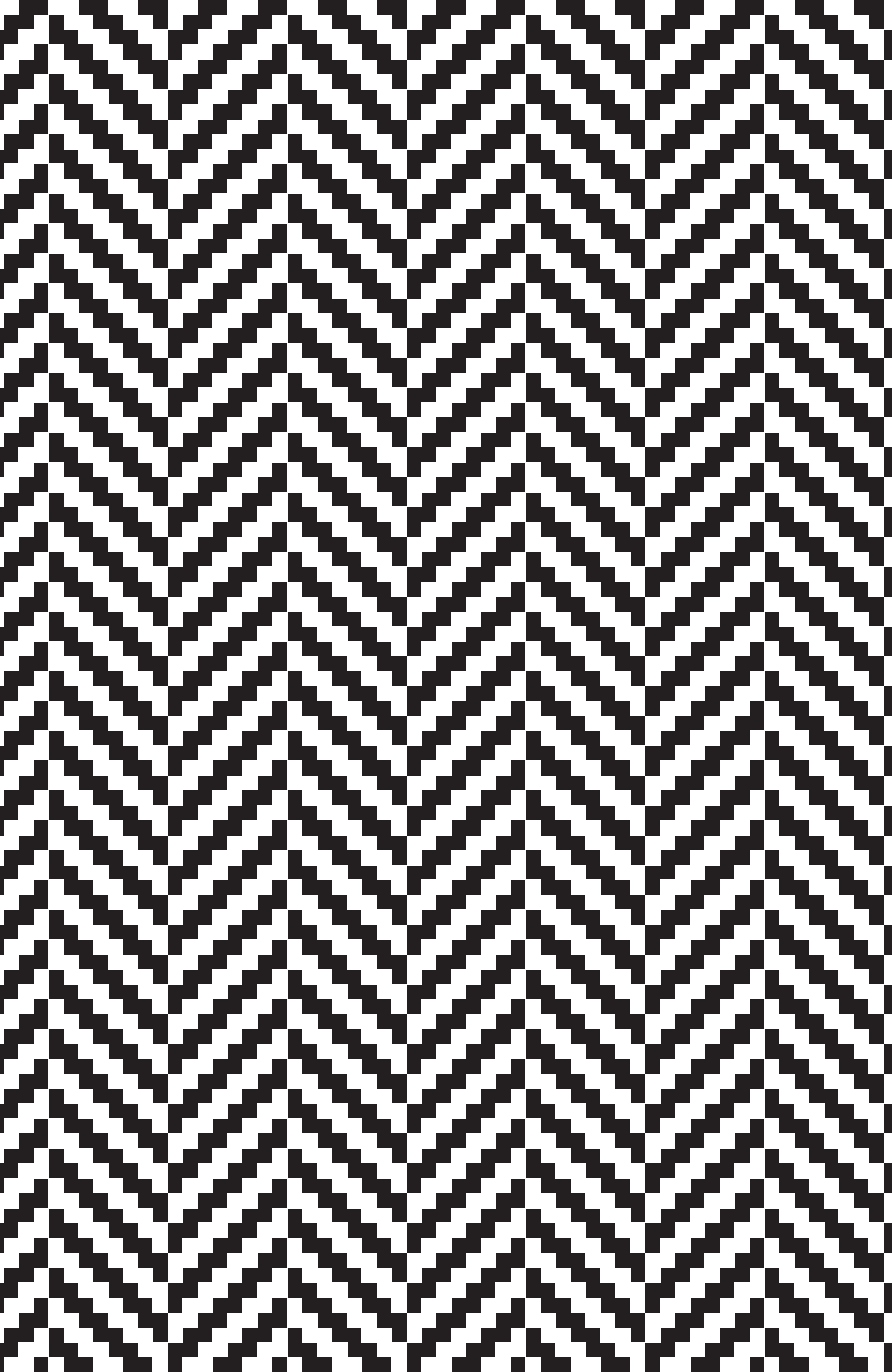
ROMÁN

NESPOUTANÁ
A DRSNÁ KRÁSA
OSTROVA
LEWIS

SE PROLÍNÁ
S OSLNIVÝM SVĚTEM
PAŘÍŽSKÉ
MÓDY

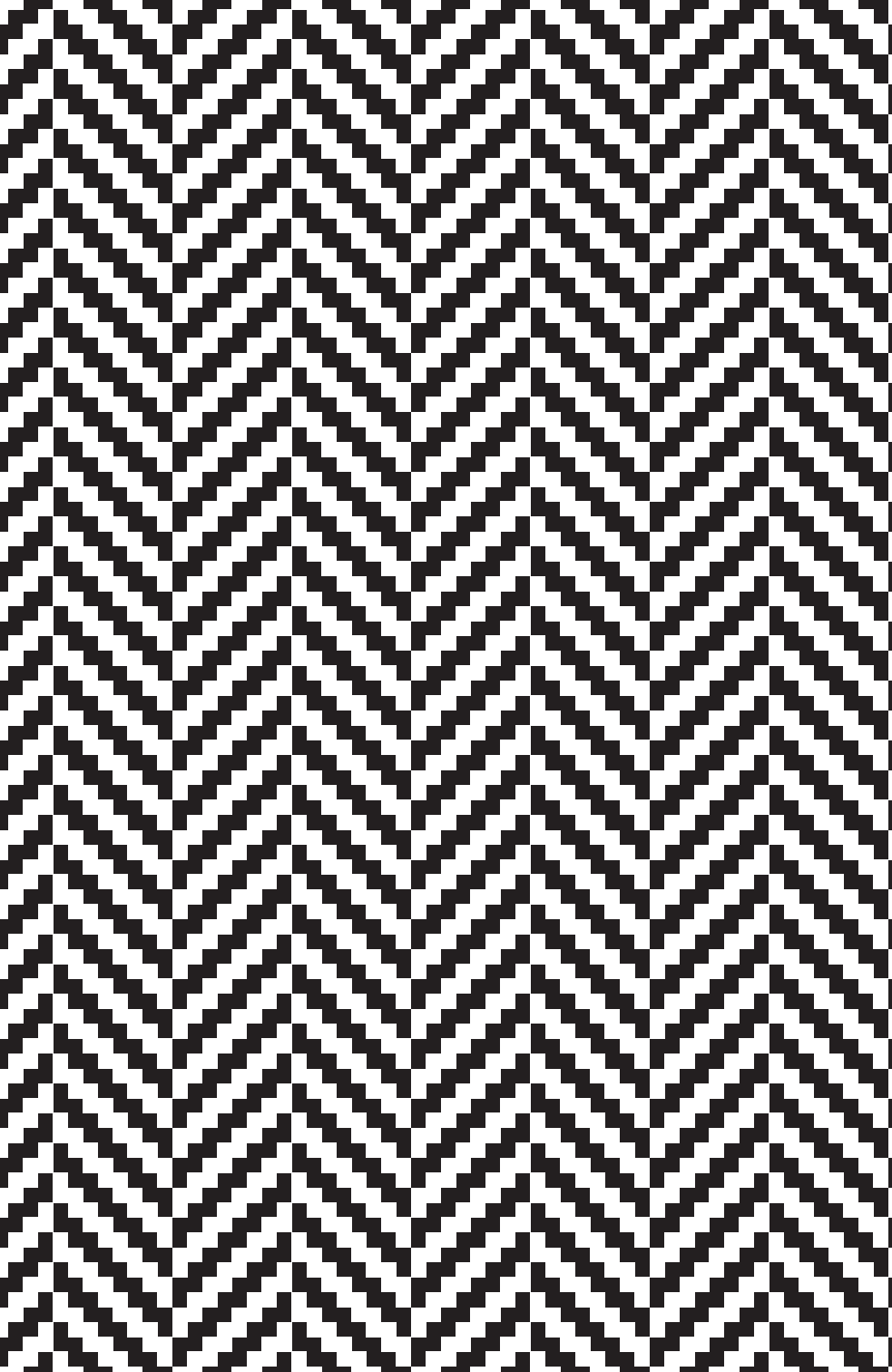
OCHRÁNÍM TĚ

HOŠT 2019

PETER MAY | OCHRÁNÍM TĚ

BRNO *Peter* 2019
May

OCHRÁNÍM TĚ

I'll Keep You Safe

© Peter May, 2018

Map art copyright © Jamie Whyte

Translation © Filip Drlík, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

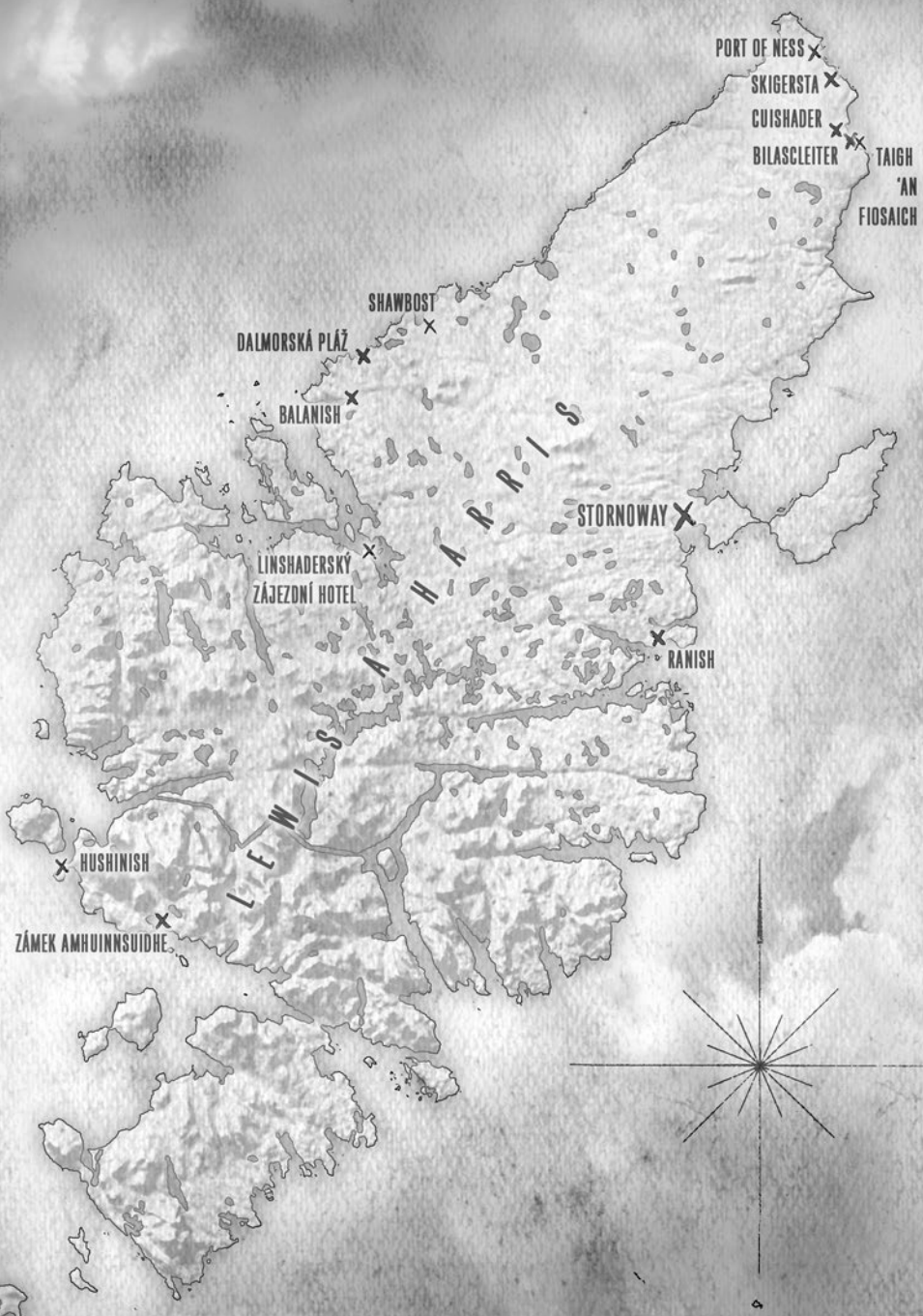
ISBN 978-80-7577-775-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-776-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-777-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno Danielle Dastugueové

HARRIS TWEED je jediná tkanina na světě chráněná výnosem britského parlamentu. V zákoně z roku 1993 je popsána následovně:
„Ručně tkané zboží vyráběné obyvateli ostrovů na Vnějších Hebridách, které se dokončuje na Vnějších Hebridách a tká se z nové stříže ovčí vlny barvené a česané na Vnějších Hebridách.“

PORT OF NESS X
SKIGERSTA X
CUISHADER X
BILASCLEITER X
TAIGH 'AN FIOSAICH X

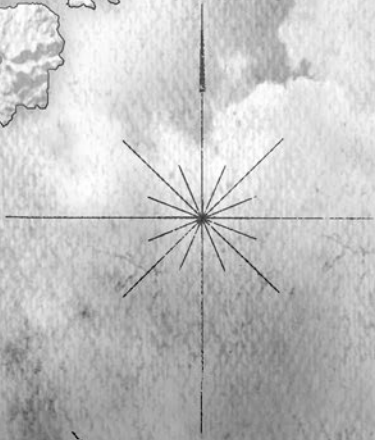
SHAWBOST X
DALMORSKÁ PLÁŽ X
BALANISH X

LINSHADERSKÝ
ZÁJEZDNÍ HOTEL X

STORNOWAY X

RANISH X

HUSHINISH X
ZÁMEK AMHUINNSUIDHE X

VÝSLOVNOST

(hláska „ch“ se vyslovuje jako ve slově „loch“, tedy velice blízko českému „ch“)

GAELŠTINA

Amhuinnsuidhe	<i>Avansúj</i>
Anndra	<i>Aoundra</i>
Bilascleiter	<i>Bilisklejčr</i>
Bodach	<i>Botach</i>
Bothag	<i>Bouheg</i>
Breasclete	<i>Bríasklič</i>
Cianalas	<i>Kýanalas</i>
Cuishader	<i>Kúišádur</i>
Eachan	<i>Jachan</i>
Linshader	<i>Línušádur</i>
Niamh	<i>Nýv</i>
Ranish	<i>Reniš</i>
Róisín	<i>Rošín</i>
Ruairidh	<i>Rúari</i>
Seonag	<i>Šonag</i>
Taigh 'an Fiosaich	<i>Tajenfiséch</i>
Uilleam	<i>Uiliam</i>

FRANCOUZŠTINA

Braqueová	<i>Braková</i>
Faubert	<i>Fóbér</i>
Gilles	<i>Žil</i>

PROLOG

Slyší jen zvonění v uších. Pronikavý tinnitus přehlušuje všechny ostatní zvuky. Chaos, který ji obklopuje, je nereálný, neuchopitelný. Z noční oblohy stále padají hořící úlomky po výbuchu a na betonu kolem leží těla. Přes prostranství se k ní natahují stíny postav prchajících před plameny, mihotají se jako monochromatické obrazy na displeji.

Mezi plameny ještě rozeznává kostru auta a představuje si, že vidí obrysy řidiče i spolujezdce, pořád připoutané k sedadlům. Jak by někdo mohl takový výbuch přežít v celku?

Provoz na Boulevard de Magenta pokračuje dál, bizarně, nevhodně a pomalu, jako řeka srážející se krve. Ve tmě pořád svítí neonové poutače. Poslední chvíle normality zmrazené v čase. Ale naděje, že by ještě mohla zachránit svoje manželství, už je pryč. Protože už s naprostou jistotou a pocitem nekonečné prázdnoty a smutku ví, že její muž je mrtvý.

1.

KAPITOLA

Poslední hodiny jejich společného života se znovu pře-
hrály v bolestivé, zamlžené vzpomínce. Opravdu se mění
lidé kolem nás, nebo se mění jen to, jak je vnímáme?
A když už, dá se vlastně říct, že jsme je kdy vůbec znali?

Ke změnám ve vztahu dochází pomalu; nejdříve si
jich vůbec nevšimnete. Jako přechod mezi jarem a létem,
mezi létem a podzimem. A najednou je zima a vy se mů-
žete jenom ptát, jak vás období úpadku mohlo schvátit
tak nenápadně a rychle.

Zima však ještě nepřišla. Vztahy mezi nimi zase to-
lik neochladly. Ale ve vzduchu bylo cítit jemné mrazení,
předzvěst arktického vichru. A když se prodírali mezi
davy opouštějícími Parc des Expositions, Niamh se za-
chvěla, přestože vzduch toho zářijového večera byl pořád
jemný a teplý. Přicházející podzim prozrazovalo pouze
ubývající denní světlo.

V RER už byla jenom místa ke stání a vlak kloko-
tal při průjezdu severovýchodními předměstími Paříže.
Villepinte, Sevran Beaudottes, Aulnay-sous-Bois, místa,
kde nikdo nevystupoval ani nenastupoval. Bylo jí úzko
z těl, mužských i ženských, která se tísnila kolem ní.
Pachy česneku v nakyslém dechu, potu na umělé tkani-
ně, vyčpělého parfému, gelu na vlasy. Snažila se dýchat
co nejméně a klouby prstů měla úplně bílé, jak svírala
chromový sloupek, aby neupadla při věčném zpomalo-
vání a zrychlování kolem stanic.

Ruairidh byl zaklíněný; na jedné straně stál vysoký muž s oranžovým obličejem, namalovaným obočím a nanesenou rtěnkou a na straně druhé byla dívka potetovaná snad na každém viditelném centimetru kůže. Černě obarvené vlasy a piercingy v obličejí vypadaly obstarožně. Goth. Retro. Niamh sledovala, jak si Ruairidh vráží ruku do kapsy a vytahuje svůj iPhone. Jeho obličej na okamžik osvítila obrazovka přístroje a Ruairidh zamračeně sraštil kůži mezi očima. Dlouho jen hleděl na displej, ale potom zničehonic znejistěl, nervózně pohlédl na Niamh a strčil telefon zpátky do kapsy.

V Gare du Nord přišel masivní odliv pasažérů, ale hned po něm se dovnitř z přeplněného nástupiště nahrnula další vlna čerstvých těl. Na tu jeho zvláštní reakci se ho tak mohla zeptat až potom, co vystoupili v Châtelet les Halles. „Nějaké špatné zprávy?“

Podíval se na ni, když vycházeli po schodech na ulici, a opět nakrčil kůži mezi očima. „Jaké špatné zprávy?“

„Ten tvůj e-mail. Nebo to byla textovka?“

„Aha. Tohleto. Ne, to nic.“ Rozpačitě pokrčil rameny. „Zavoláme si taxi?“

Okna Whisky Shopu Paris propouštěla světlo na Place de la Madeleine a okolní stromy vrhaly stíny do přítmní. Uvnitř bylo nepřírozně jasno. Zavěšené koule ozařovaly bílé stěny a na skleněných policích jantarově žhnuly lahve whisky. Nasládlá vůně prostupovala vzduchem jako parfém. Uvaděčka pod schodištěm si od nich vzala kabáty a dvojice pokračovala k recepci v prvním patře.

Firma Harris Tweed Hebrides pozvala dva mladé ostrovany, kteří měli na starost keltskou kulturní vložku.

Stáli v rohu a plnili místnost zvuky houslí a akordeonu. Atmosféra připomínala whisky a domov. V srdci francouzské metropole působili nezvykle.

Ruairidh si vzal koktejl z whisky, ale Niamh na pití neměla náladu. Pak oba stáli rozpačitě mezi kupci, návrháři a agenty a připadali si podivně cize. Jejich hostitelé byli přece jen pořád i jejich konkurence, přestože se tak sami nevnímali a rádi se s Ranish Tweed podělili o prostor v Première Vision. Vždyť jsou to všichni Skoti, nebo snad ne? Ostrované. Prodávají Hebridy stejně jako jejich tkaninu.

Jen na různých trzích.

Ruairidh opět koukal do telefonu. „Až se vrátíme do hotelu, budu muset ještě zajít do kanceláře YSL.“

„Proč?“ Kolem Niamhina srdce se obtočila chladná mlha.

„Zapomněl jsem parafovat smlouvy,“ řekl. „Centrála je jinak nezpracuje. A zítra na to už nebude čas. Letíme hodně brzo.“ Jako kdyby to nevěděla. Tak či onak mu nevěřila ani slovo. Ruairidh si v průběhu dne zašel na oběd s kupcem z Yves Saint Laurent, nebo jí to alespoň řekl, než ji na stánku nechal samotnou. Byl to důležitý obchod. Jeden z několika, které na letošním pařížském textilním veletrhu uzavřeli. Že by zapomněl parafovat smlouvy? Rozhodla se, že ho vyzkouší.

„Chceš, abych šla s tebou?“

„Ne.“ Odpověděl podezřele rychle. Pokusil se to zamluvit. „Nebude mi to trvat dlouho. Budu hned zpátky.“

Strávili tam tolik času, kolik považovali za zdvořilé, a pak se rozhodli odejít. Už stáli u schodiště, když je piárista zavolal zpátky. „Hele, vy dva, ještě neodchá-

zejte,“ řekl. „Zrovna jsme se chystali losovat tombolu.“ Lístky dostali hned při příchodu. A k tomu se dozvěděli, že majitel vítězného losu taženého z klobouku vyhraje překrásnou fotografickou knihu *From the Land Comes the Cloth* od Iana Lawsona, vizuální vyprávění o tom, jak se barvy a vzory tvídu z Harrisu inspirovaly krajinou už od první chvíle, kdy ostrované tkaninu začali vyrábět. Byla to obrovská, těžká bichle, která se prodávala ve speciálních edicích zhruba za dvě stě eur. Zástupci Harris Tweed Hebrides si očividně přáli, aby skončila v rukou oblíbeného zákazníka, ale ze zdvořilosti museli do soutěže zahrnout všechny hosty.

Proto se také většina přítomných usmívala strojeně, když organizátor z klobouku vytáhl Ruairidhovo číslo. Niamh se svoje rozpaky pokusila zamaskovat a navrhla, aby knihu přenechali dalšímu šťastlivci z následujícího losování. To však samozřejmě všichni odmítli. Niamh s Ruairidhem se tak potom usadili po bocích vyhraného fasciklu, který se stal fyzickou připomínkou bariéry, jež se mezi nimi zdánlivě vytvořila. Ruairidh řekl: „Jsem rád, že si ji nevzali zpátky. Vždycky jsem tu knížku chtěl.“ Mohl si ji koupit už stokrát, ale z nějakého důvodu se k tomu za celou tu dobu nedostal. Nakonec mu ji do rukou přihrála štěstěna. Tatáž štěstěna, která ho za celou hodinu poté opustila.

Když je taxi dovezlo před hotel Crowne Plaza na Place de la République, byla už tma a u chodníku už se začala tvořit noční řada policejních vozidel a antonů. Strážníci v neprůstředných vestách a s automatickými zbraněmi v rukou postávali ve skupinkách a kouřili. V chladném

nočním ovzduší byl cítit kouř a taky tlak rozporuplných emocí nudy a strachu, který je obklopoval jako duchové teroristů i jejich obětí, jejichž krev potřínsnila ulice po celé čtvrti. Nedalo se předpovědět, kdy se něco stane. Taková byla životní realita ve Městě světla.

Výtahem do druhého patra vyjeli beze slova. Niamh se pokradmu podívala na svého muže, ale ten byl duchem někde jinde. Někde, kde ona podle všeho už nebyla vítána. Najednou jí připadal starší, vypadal na víc než čtyřicet dva let. Krátké tmavé kadeře kolem spánků protkané šedinami, stíny pod modrýma očima, které se těm jejím v posledních několika týdnech většinou jen vyhýbaly. A ona se trápila bolestivým pocitem ztráty. Co se jim to přihodilo? Celoživotní láska, deset let manželství se jí vypařovaly před očima jako déšť na horkém asfaltu. Přišlo jí to nemožné. Úplně všechno. A o to odhodlaněji se před ním snažila uchránit svoje tajemství. Když jí otvíral dveře do apartmá, všimla si, že tenký balíček v hnědém papíru pořád leží na toaletním stolku, kde ho předtím nechala. Rychle přešla na druhou stranu pokoje a strčila si ho do tašky, aby si ho nemohl všimnout a zeptat se, co v něm je. „Jdu se osprchovat,“ řekl, hodil sako na postel a zamířil rovnou do koupelny.

Cákání tekoucí vody jen zdůrazňovalo ticho v místnosti a její pocit samoty. A proto zapnula televizi, jen aby navodila iluzi života. Normality. Došla k oknu a podívala se na prostranství dole. Hosté seděli u stolů pod rozložitými čtvercovými slunečníky, jedli a pili, nadšeně se bavili. Jemným nočním vzduchem se k ní nesl i smích, který jako by ji káral za její neštěstí. Jakmile Ruairidh vyšel z koupelny zabalený v ručníku, neotoči-

la se. Jen poslouchala, jak se prohrabuje kufrem a hledá čisté tričko a spodní prádlo. Následně zase zmizel v koupelně. Ozvalo se stříkání deodorantu a plácnutí dlaní s vodou po holení o tváře. Když se potom vynořil, ucítla ho. Nakonec se otočila. Právě si natahoval černou polokošili a pročesával si nevysušené vlasy prsty. „Parádíš se pro svou přítelkyni?“ Nedokázala si pomoci.

Zarazil se s rukama zabořenýma do vlasů. Zamračil se, stejně jako dvakrát předtím. „O čem to mluvíš?“

„O Irině.“

„Cože?“ Zatvářil se a řekl to tak nevěřičně, že by mu to skoro i uvěřila.

„Ale no tak, Ruairidhu. Mluvím o Irině Větrovové. Máš s ní poměr už od loňského jara. Když jsi tehdy přijel do Paříže uzavřít dohodu, že jí Ranish dodá tvíd na příští kolekci.“

Málem se jí vysmál. Neznělo to však úplně přesvědčivě. „Irina Větrovová? Ty si myslíš, že s ní mám poměr?“

Niamh věděla, že lidi běžně opakují svá obvinění, když hrají o čas a snaží se vymyslet nějakou odpověď. Ona ji však nepotřebovala slyšet. Místo toho přešla rychle ke skříni, otevřela dveře a dřepala si k trezoru. Původně Ruairidha vůbec konfrontovat nechtěla, ale už se tomu nemohla dál vyhýbat. Vytáhla iPad a otevřela kryt. Čtyřciferným kódem probrala úvodní obrazovku a několika přejetími se dostala k e-mailům. Píchla prstem do obrazovky a přidržela ji před ním.

Přišel k ní s nejistým výrazem, vzal si iPad a prohlédl si displej. Věděla, co čte. Ta slova měla vyrytá v paměti. Sama je přečetla. Opakovaně, několikrát dokola.

Tvůj manžel má poměr s Irinou Větrovovou. Zeptej se ho na to. Pozorně sledovala, jak její muž zareaguje. Zvedl hlavu. Už se nemračil, ale přímo nevraživě šklebil.

„Ježíšikriste, co to má sakra znamenat?“

„Myslím, že je celkem jasné, co to znamená.“ Tak jistá jako na začátku si však už nebyla. On opět sklopil hlavu a nahlas přečetl: „tvuj.dobrodinec.xx@gmail.com?“ Potom se jí podíval do očí. „Kdo to kurva je?“

„To mi řekni ty.“ Okamžitě si uvědomila, jak hloupá a zbytečná reakce to byla, protože to očividně nevěděl. Odhodil její iPad na postel. Vyřízená záležitost.

„Je to úplná kravina, Niamh. Prostě to není pravda. Vůbec nechápu, že tomu věříš.“

„A čemu mám podle tebe věřit? Poslední dobou hrozně tajnůstkáříš. Plánuješ si beze mě schůzky a dostavníčka. A ženuška mezitím čeká v krámku.“

„Proboha, Niamh!“

„Takže to popíráš?“ Uvědomila si, že začíná ječet.

„Že mám poměr s Irinou?“

„Ano!“

„To jsem snad popřel už před chvílí.“

„Tak proč mi někdo psal, že s ní poměr máš?“

„To se asi budeš muset zeptat toho neznámého dobrodince, protože já nemám nejmenší tušení.“ Tvářil se ublíženě. Podíval se na hodinky a řekl: „Musím jít.“

„Kam?“ Otočila se, a když kolem ní procházel, chytila ho za paži. Vykroutil se jí.

„Už jsem ti to říkal.“

„YSL?“

„Ano.“

„Nevěřím ti.“

Dlouze a přísně se jí podíval do očí. „Říká se, že když zmizí důvěra, umře láska. Nečekej na mě a jdi klidně spát sama.“

Zabouchl za sebou dveře. Niamh zůstala stát a v útro-
bách jí začal vřít kotel smíšených pocitů. Teď k tomu
všemu měla ještě pocit viny. Jako kdyby to byla její chy-
ba. Jako kdyby nedůvěra, kterou teď otevřeně projevila,
byla neopodstatněná. Ale byla oprávněná, nebo snad
ne? Jak se celý jejich vztah nedávno změnil. To jeho
zvláštní, provinilé chování.

Ten e-mail.

Posadila se na kraj postele a přemohla nutkání plakat.
Takovou satisfakci mu dát nehodlala. Potom si uvědo-
mila, že on by se o tom stejně nedozvěděl. Avšak ona by
to věděla. A byla odhodlaná nepodlehnout.

Displej iPadu po její levici už lehce ztmavl, ale text
e-mailu byl pořád zřetelně čitelný. *Tvůj manžel má poměr
s Irinou Větrovovou. Zeptej se ho na to.* To zrovna udělala
a přineslo jí to jen bolest a ještě větší zmatek. *Nečekej
na mě a jdi klidně spát sama,* řekl na odchodu. Jak si ale
mohl vůbec jenom myslet, že by mohla jít spát potom,
co mezi nimi právě proběhlo? Potom, co to odmítl jak-
koli řešit?

Seděla tam zdánlivě celé hodiny, ale ve skutečnosti
uběhlo jen několik minut. Pak se zvedla a odšourala se
k oknu. Dole pořád seděli, jedli, pili a veselili se další
hosté. Tolik si přála být jedním z nich. Aby se všechno
vrátilo do stavu, v jakém to bylo předtím. Ona a Ruairidh
toho společně prožili tolik — a všechny zkoušky a úkla-
dy osudu je jenom posílily. Nebo si to přinejmenším
myslela.

Ztuhla a cítila, jak se jí s mražením napřimují chloupky v zátylku. Ruairidh zrovna vyšel z baru na prostranství se sklenicí piva v ruce. Usadil se u prázdného stolu a položil na něj nedotčené pivo. Potom se předklonil s položenými lokty na kolenou a na chvíli svěsil hlavu do dlaní. Když ji pak zase zvedl, opřel se, zkrřížil ruce na prsou, natáhl nohy a sledoval šumící jantarovou tekutinu před sebou. Ale očividně se vůbec nechystal napít.

Niamh ho dlouho a bolestivě sledovala. Kolik jen mezi nimi bylo kouzelných chvil a šílenství. Tolik vzpomínek. Byla v pokušení sejít dolů a posadit se vedle něj. Omluvit se mu, že o něm pochybovala. Zeptat se, co se za poslední dobu pokazilo a jak by to mohli napravit.

A potom od baru přišla Irina. Chvíli se rozhlížela, zahlédla Ruairidha a vydala se k němu. Byla menší než Niamh, štíhlá jako proutek, měla dlouhé kaštanové vlasy a rovnou ofinu, která jí nad očima visela jako opona. Mandlové oči, téměř šikmé. Tak tmavé, až se zdálo, že pohlcují veškeré světlo. Každý kousek její osobnosti vyzařoval ženskost. Způsob chůze, držení rukou, elegantní dlouhé štíhlé prsty. Svůdný a lehce chraplavý hlas. Niamh se s ní osobně setkala jen jednou, ale připadala si v její přítomnosti velká a neohrabaná, což podle normálních měřítek rozhodně nebyla. Vysoká, to ano. Měřila přes sto sedmdesát centimetrů, ale nadvahou rozhodně netrpěla. Její dlouhé štíhlé nohy jí záviděly všechny kamarádky na Nicolsonově institutu. A díky hustým, po ramena střiženým blondátým kadeřím působila dojem ženy kolem třicítky, rozhodně ne čerstvé čtyřicátnice. Vedle drobné Iriny si přesto

připadala obrovská a právě teď ji pozorovala s rostoucí závistí.

Ruairidh vstal, hned jak si Iriny všiml, a na uvítanou ji políbil na obě tváře. Prohodili spolu pár slov a Niamh v té chvíli litovala, že neumí odezírat ze rtů. Pak se otočili a společně odešli do baru, přičemž jeho pivo nechali na stole nedotčené.

Niamh zalila vlna beznaděje. A hned nato i zoufalství. Bála se, že když ho teď nechá odejít, vyjít z hotelu s Irinou Větrovovou, nechá ho odejít z vlastního života. Navždy.

Spontánně popadla svoje sako Ranish Tweed z opěradla, kabelku a ke dveřím pokoje skoro doběhla. Rychle prošla chodbou a přitom si natahovala sako. Hned za vysokými obloukovými okny s výhledem na prostranství zabočila doprava. Několikrát stiskla tlačítko na přivolání výtahu a už přemýšlela, že seběhne po schodech, ale vtom se výtah najednou objevil. Když dorazila do vstupní haly, Ruairidh a Irina už v hotelu nebyli. Niamh se podívala skrz skleněné dveře na náměstí a zahlédla je nastupovat do Irinina auta, bílého mercedesu třídy A. Jeho výstražná světla zablikala.

Niamh se rozběhla halou a zadýchaná se musela dvakrát zastavit před posuvnými dveřmi. Jakmile se vyřítila na chodník, obklopilo ji tisíc pachů, vůní a zvuků v chladném nočním vánku. Mercedes už ujížděl pryč kolem kordonu policejních vozů, směrem ke křižovatce na opačném konci náměstí.

Na pohled klasicistní budova v bloku za Crowne Plaza byla obalená lešením a zlověstně se skrývala za síťovanou plachtou. Podél chodníku před stavbou parkovala

řada na noc opuštěných pracovních dodávek a kontejnerů.

Niamh vyběhla doprostřed ulice, kolem klasického otočného sloupu s kopolí na vrcholu. Uváděl reklamu na reprízu *Le Fusible* v Théâtre des Bouffes Parisiens. Několik ozbrojených policistů zbystrilo a otočilo se k ní. Ona je však vůbec neviděla. Brzdová světla mercedesu červeně zazářila a vůz zastavil před semaforem za dodávkami dělníků. Hned potom se rozblíkal levý blinkr. Niamh se podívala na druhou stranu náměstí, za devítimetrovou sochu Marianne ozářenou světlem reflektorů v symbolických barvách — červené, bílé a modré. Pomyslela si, že když se rozběhne úhlopříčně přes dlažbu, dorazí na druhou stranu náměstí dříve a nenechá auto ujet. Za předpokladu, že na semaforu vydrží svítit červená.

Proběhla kolem posprejovaných červených kontejnerů u chodníku, minula Marianne a schody sbíhající dolů k Métro République. Jen matně vnímala večerní stráníky u zelených kovových stolků v Café Fluctuat Nec Mergitur nalevo od ní. Kavárna byla v roce 2015 zničena při požáru a po znovuotevření do svého jména přijala motto Paříže po dalších útocích ve stejném roce. *Vlny s ní kymácejí, ale nikdy ji nepotopí*. Jedna taková vlna se právě blížila.

Niamh si všimla, že na semaforu zasvítla zelená a mercedes odbočil doleva. Vtom náhle oslepla. Spalující žhnoucí světlo proniklo úplně vším. A necelou vteřinu poté ji srazila k zemi rázová vlna. Jakmile dopadla na zem, zrak se jí vrátil. Viděla, jak z rozbitých oken Fluctuat Nec Mergitur létají střepy a jak se stolky i židle kutálejí do všech stran po náměstí. Když se přetočila, mercedes

byl ještě ve vzduchu. Od té chvíle si i v budoucnu bude pamatovat, že se vznášel nejméně tři metry nad zemí. Ve skutečnosti však povyskočil pravděpodobně jenom zhruba o půl metru. Ohnivá koule vozidla dopadla na zem a Place de la République zasypal déšť hořících úlomků.

Zrak se jí sice vrátil, ale sluch ne. Zvonění bylo ohlušující. Náhle se však vedle tinnitu ozval něčí křik. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to křičí ona sama. Zvedla se na kolena, ale na to, aby se postavila, neměla sílu. Opřela se o ruce a jako v transu sledovala hořící vůz na cestě. Někde na okraji jejího vidění a vnímání běžely noci tmavé postavy, dlouhé mihotající stíny odražené světlem hořícího auta.

Cítila, že pořád ještě ječí. Opakovaně, hystericky, po dávkách. Pochopila, že do noci křičí jeho jméno. Ucítila, jak ji po obou stranách chytají něčí paže. Muži v uniformách a černých neprůstřelných vestách ji zvedli na nohy. Jeden z nich na ni něco křičel. Hýbala se mu ústa, ale ona ho neslyšela. Potom se před ní objevila nějaká žena. Žena s dlouhými tmavými vlasy spočívajícími na ramenou zakrytých hedvábím. K tomu šátek, pouzdrová sukně a lodičky. Vytáhla z kabelky peněženku a ukázala ji mužům, kteří drželi Niamh. Kvůli požáru za jejími zády Niamh neviděla ženě do obličeje. Ale její hlas se kupodivu prořízl vším okolním hlukem. Důrazný, rozkazující hlas zatěžkaný obavami.

Niamh cítila, jak se jí do tváří vpalují cestičky od slz. Přestala křičet, aby se zhluboka nadechla. Slova už slyšela, ale nerozuměla jim. Beznadějně zavřela hlavou. Pak zničehonic všechno vnímala jasněji. Žena na ni mluvila anglicky.

„Jste Angličanka?“ ptala se.

Naprosto jistě si tím chtěla jen potvrdit, že jí Niamh rozumí. Niamh o sobě však nikdy takovým způsobem nesměšlela. „Skotka,“ zachraptěla. Pomyslela si, že v tomto okamžiku to byl naprosto absurdní rozdíl.

„Běžela jste za tím autem.“

„Ano.“

„Proč?“

„Ruairidh...“ Stačilo jen vyslovit jeho jméno a sevřelo se jí hrdlo a z očí jí vytryskly čerstvé slzy. Chvíli lapala po dechu. „Můj manžel.“

„Váš manžel byl v tom autě?“

Niamh rázně přikývla. „A Irina.“

„Irina?“

„Větrovová. Ta módní návrhářka.“ Tentokrát se ženiny oči rozjasnily. „Jsou mrtví, že?“

Žena přikývla.

Niamh se opět zhroutila. Rozplakala se a kvůli vzlykání se málem nedokázala nadechnout.

Žena jí konejšivě položila ruku na rameno. „Proč jste za tím autem běžela?“ Niamh to ještě nevěděla, ale právě z této otázky se později stal refrén, který se v následujících hodinách neustále opakoval.

„Oni byli...“ Při tom šoku a zmatení jí chvíli trvalo, než našla to správné slovo. „Milenci.“ Přerušovaně se při pláči nadechla. „Celou tu dobu, a já o tom vůbec nevěděla.“ Prohlédla si světlo v očích, které si ji prohlížely, a hledala v nich... co vlastně? Soucit? Vysvětlení? „Teď už se ho nikdy nezeptám proč.“

2.

KAPITOLA

Podle všeho tady seděla už celé hodiny. Ale čas jako by zdánlivě přestal existovat. Možná to bylo jen několik minut. Její ponětí o uplynulé době však bylo mnohem delší.

Místnost měla úplně holé stěny. Podlaha byla vydlážděná špinavě béžovými kachli. Zdi byly někdy v minulosti natřené světle žlutou barvou, ale teď už byly úplně vybledlé, ohmatané, oškrábané a otlučené od nekonečného procesí policistů a zločinců, kteří tady spolu jednali. Stůl s dřevěnou deskou stál na válcovitých nohách odřených a zašpiněných časem. Její skládací dřevěná židle byla tvrdá a nepohodlná. Před ní čekaly dvě prázdné židle.

Vysoko na stěně naproti dveřím bylo zamřížované okénko do noci plné světla. Ta se však v jasů stropní zářivky téměř ztrácela. Stěnu za prázdnými židlemi pokrývalo tmavé okno v dřevěném rámu. Viděla v něm pouze vlastní výsměšný odraz. Byla si jistá, že ji někdo z druhé strany pozoruje.

Kupodivu však vůbec nic necítila, jako kdyby nějaká droga utlumila její tělo a připravila ji o smysly. Čekala, že bude plakat. Ale slzy nepřišly.

Zírala na ruce sepjaté před ní na stole. Ruce, které se ho dotýkaly, hladily ho, milovaly ho. Ruce, které dříve držel v dlaních. Připadaly jí teď ztracené, zbytečné, jako oddělené.

Když se otevřely dveře, málem se polekala. Dovnitř rychle vešel muž kolem padesátky s obarvenými černými vlasy, šedým ztrhaným obličejem a hnědým kufříkem. Byl navlečený do malinko těsnějších džín, než se k němu hodilo. Bílá košile zakasaná za opaskem obepínala podivně vystouplé břicho na jinak hubeném těle. Hned za ním do místnosti vstoupila i žena z náměstí. Šátek už neměla a její rozhalenka tak odhalovala decentní výstřih. Perlový náhrdelník, pozdřová sukně a lodičky působily dost nepatříčně — jako kdyby nevcházela do výslechové místnosti, ale do restaurace na romantickou schůzku. Niamh si teď všimla, že žena je pravděpodobně jen o rok až dva mladší než ona. Jemné lesklé vlasy rámovaly obličej, který nebyl nijak zajímavý, avšak ani nepohledný.

Posadili se na židle naproti Niamh a muž na stůl před sebe položil útlu složku. Ale neotevřel ji. Sehnul se a vytáhl z aktovky malý digitální záznamník a umístil ho vedle složky. Stiskl tlačítko na boku a na přístroji se rozsvítila červená kontrolka.

Niamh z jeho oblečení, ale také ze zatuchlého dechu, který k ní vypouštěl z protější strany stolu, cítila cigarety. Povšimla si zašlé nálepky *Défense de Fumer* na stěně za jeho zády a pak si prohlédla oranžové skvrny od nikotinu na jeho prstech. Snad aby ještě oddálila vzpomínání na události té noci, zamyslela se, jestli teď musel kouřit venku v zimě a dešti. Zakouřené výslechové místnosti už byly dávno minulostí.

Potom se do jejího vědomí postupně vplížil jeho hlas. „Tohle je poručice Sylvie Braqueová,“ řekl. „Ze soudní policie. Z kriminálního oddělení.“ Mluvil anglicky s vý-

razným přízvukem. Niamh očima zabloudila krátce k Braqueové a pak zase zpátky ke kuřákovi. „A já jsem velitel Frédéric Martinez z SDAT.“ Odmlčel se. „Víte, co to je?“

Zakroutila hlavou.

„*Sous-direction anti-terroriste*. Ředitelství protiteroristického útvaru. Který také spadá pod soudní policii.“

Niamh se poprvé zděšeně probrala z otupělé netečnosti. „Terorismus? Vy myslíte, že šlo o teroristický útok?“

„Madam, Francie je po nedávných událostech stále v pohotovosti. Všechny podobné incidenty se považují za potenciální atentát.“ Zmlkl a pořádně se nadechl. Niamh napadlo, že by si možná místo vzduchu raději přál vtahovat do plic kouř. „Jsou tu však i důvody, proč prošetřujeme i další příčiny. Do značné míry taky proto, že exploze byla namířena vzhůru, aby záměrně způsobila co největší újmu osobám ve vozidle.“

Niamh zařala zuby ve snaze přemocet třas. Copak nechápe, že mluví o jejím Ruairidhovi?

Očividně mu to bylo jedno. „Nálož umístěná teroristy by byla navržena pro co největší krveprolití. Šrapnely po výbuchu by se rozletěly do všech stran. A v takovém případě byste tady dnes v noci vůbec neseseděla. Kdežto tady byly vedlejší škody nějakým zázrakem minimální. Nikdo jiný nezemřel.“ Pak už konečně otevřel složku a prohlédl si pár stránek v ní. „Ověřili jsme, že vůz skutečně patřil Irině Větrovové, a několik očitých svědků nám potvrdilo, že ona a váš manžel do něj nastoupili a společně odjeli. Nevíme ale, proč pod něj někdo nastrožil bombu.“ Zvedl hlavu k Niamh a v mléčně hnědých očích se ta otázka promítla znovu.

Niamh málem nedokázala odpovědět. „Netuším.“

Přikývl a vytáhl propisku. „Můžeme si upřesnit pár podrobností do záznamu? Váš manžel se jmenoval...“ Zaváhal. „Rú... Rúaj...“

„Bude pro vás jednodušší, když řeknete jenom Rory,“ pronesla Niamh. „Je to skotská gaelština. V anglické výslovnosti je to Rory.“ Kolikrát jen za ty roky museli totéž vysvětlovat v podstatě kdekomu na setkání. A to v případech jmen obou z nich. „A pokud vás to zajímá, moje jméno se vyslovuje jako Nýv.“ Následně obě jména vyhláskovala.

Martinez to vzdal a zapsal si slova foneticky. Potom opatrně dodal: „Macfarlane.“ Přikývla. „A co jste vy a... Rory... dělali tady v Paříži?“

„Navštívili jsme Première Vision v Parc des Expositions.“

Nechápavě se zamračil. „A to je co?“

„To je největší textilní veletrh na světě, veliteli,“ řekla unaveně. Všechno jí připadalo tak zbytečné. Irelevantní. Ruairidh byl po smrti. „Přední módní návrháři a výrobci oděvů z celého světa se dvakrát do roka sjíždějí do Paříže, aby nakoupili látky, které se v další sezoně objeví na přehlídkových molech a v obchodech.“

„A proč jste tam byli?“

Niamh zavřela oči a pokusila se najít vůli k zodpovězení kuřákových otázek. V tom smutku jen těžko dokázala uvažovat. „Ruairidh a já jsme nebyli pouze životní partneři. Byli jsme také obchodní partneři. Vlastníme malý tkalcovský podnik na skotských Vnějších Hebriách. Ranish Tweed.“

„Takže něco jako Harris Tweed?“

Niamh neustále udivovalo, kolik lidí po celém světě znalo Harris Tweed. Tkaninu, kterou vyráběla hrstka tkalců ve svých domovech na ostrůvku na nejzazším severozápadě Evropy. Zesláble se pousmála. „Něco jako Harris Tweed. Ale trochu jiný.“

3.

KAPITOLA

Když mi Ruairidh poprvé popsal plán, že chce začít s výrobou tvídu, vůbec jsem to nečekala.

V té době už jsem přijala zdánlivě nevyhnutelný osud, i když jsem mu odolávala dost dlouho. A doteď vlastně nevím, proč jsem se vzdala kariéry ve prospěch péče o domácnost a mateřství. Jen vím, že se to ode mě celý život očekávalo.

Po univerzitě jsem pracovala v Glasgow a Londýně, potom pro firmu Johnstons of Elgin. Tkalcovna Johnstons stála v Morayi na severovýchodě Skotska. Vyráběla nejkrásnější tkaniny, bohaté na kašmír. Právě tam jsem našla práci v prodeji a marketingu, na kterou jsem se celý dosavadní život připravovala studiem. Práci, díky které jsem poprvé mohla roztáhnout křídla. Já, děvče narozené a vychované v malinké vesničce Balanish na západní straně ostrova Lewis, jsem zařizovala objednávky v Paříži, Frankfurtu nebo taky Miláně.

Svou práci jsem milovala.

Milovala jsem ale i Ruairidha. A když mě požádal o ruku, bez zaváhání jsem se vzdala skvělé práce v Johnstons a vrátila se na náš rodný ostrov budovat hnízdo pro naši budoucí rodinu. Připadalo mi to jako ta úplně nepřirozenější věc na světě.

Kdybych tehdy bývala věděla, že se mu na ostrově nepodaří najít práci a že já budu sama celé týdny a měsíce renovovat starou chalupu u farmy jeho rodičů, byl by to

docela jiný příběh. Jako většina kluků z Lewisu se nikdy nechtěl vzdálit moc daleko od své *mamaidh*. Jeho rodiče pořád žili v novém domě v horní části pozemku, co by kamenem dohodil od chalupy, ve *whitehousu*, který postavili jeho prarodiče z otcovy strany, když se těsně před válkou odstěhovali ze svého starého *blackhousu*. A navíc asi nepomohlo, že jsem se s Macfarlaneovými neshodla skoro na ničem. Na ostrovech lidem historie setrvává v paměti dlouho. A tak jsem trávila většinu času v domě svých rodičů na druhé straně vesnice.

Měli radost, že jsem zpátky na ostrově, ale doma se o Ruairidhovi mlčelo, ostatně jako celé roky předtím. A tak jsme o něm vůbec nemluvili. Když jsem jim řekla, že se budeme brát, skončilo to hádkami, slzami a obviňováním ze zrady. Nakonec prohlásili, že na svatbu nepřijdou. Přesně toho jsem se bála. A tak jsme se s Ruairidhem raději vzali na matrice v Aberdeenu v doprovodu dvou náhodných svědků z ulice, než abych doma riskovala ostudu.

Myslím, že mi to jeho rodiče nikdy neodpustili.

Ruairidh se měl ten týden vrátit domů. Říkal, že bude pryč jen pár dní. Já jsem ale počítala každou hodinu a pak i každou minutu. Chyběl mi. Lačnila jsem po něm. Po svatbě jsme spolu strávili hrozně málo času, a tak ani nebylo divu, že naše první dítě bylo pořád v nedohlednu. Ale novinky, které mi tehdy přinesl, mě opravdu zaskočily.

Myslím, že tvíd jsem v krvi měla asi odjakživa. V *blackhousu* za naší farmou jsme měli starý zaprášený Hattersleyho tkalcovský stav. Můj otec nad domem postavil

novou plechovou střechu, rezavě červenou, a používal ho jako skladiště. Jeho otec po většinu života pracoval jako tkadlec. Otročil za sprostou almužnu v tkalcovnách ve Stornowayi a nekonečné hodiny v tom tmavém starém baráku tkal látku. Jako malá jsem si během dětských her občas představovala, že slyším ozvěnu jeho poletujících člunků z minulosti. V těch dobách se na ostrově skoro nedalo projít vesnicí, aniž člověk slyšel cvakání člunků z přístřešků a garáží.

Po jeho smrti se toho starého stavu nikdo ani nedotkl. Až do doby, kdy můj otec odešel z radnice do důchodu a sám začal tkát. Zprovoznil ho za několik týdnů. Vědomí, že se mu podařilo staříckého Hattersleyho oživit, mě hrálo u srdce.

Oba bratři mojí matky byli tkalci. Měli společnou dílnu pár kilometrů od našeho domu. Když jsme u nich byli na návštěvě, běhávala jsem s bratrancem a sestřenicí donekonečna kolem stavů v boudě, dokud nás některý ze strýců neokřikl a nevyhnal.

Moje matka skvěle pletla. Za škaredého počasí, což bylo často, sedávala hodiny v křesle, přitápěla rašelinou a pletla mně a mým bratrům šály, svetry, rukavice a bůhvíco ještě. Jedna věc je jistá — o teplé oblečení jsme nikdy neměli nouzi.

Mě pletení nikdy moc nebavilo, přestože jsem se samozřejmě plést už v raném věku naučila — jedno hladce, jedno obrace. Ale raději jsem sedávala u stolu s kouskem látky a vymýšlela jsem módní oblečky pro svoje panenky. Když jsem začala šít oblečení pro sebe samotnou, moje matka mě začala brávat do Stornowaye pro látku v Knit & Sew nebo na příleži-

tostné trhy s látkami, které organizovali prodejci na cestách v hotelu Seaforth. Takže bylo naprosto pochopitelné, že jsem pak v Nicolsonově institutu vynikala v nauce o vedení domácnosti a následně jsem šla studovat textilní vysokou školu na pevnině.

Když se tehdy Ruairidh vrátil, foukal příšerný víchř. Nejspíš to bylo v březnu nebo na začátku dubna. A déšť se hnal z jihozápadu po rovnodenním větru. Úzký pruh Macfarlaneovic půdy se svažoval až k pobřeží a byl natočený na západ. Dívala jsem se, jak se déšť žene přes zátoku. Rozbouřené moře za výběžkem stoupalo jako spřežení bílých koní, kteří se hnali přes černé a růžové rulové rozsedliny a balancovali na pomalých, tmavě zelených vlnách od Atlantiku. Jakmile jsem zaslechla auto, vyběhla jsem do deště. Líbali jsme se a drželi se v náručí pod nápořem žívlů a bylo nám úplně jedno, že prší, že je zima, že by nás mohl vítr povalit. Do domku jsme se vrátili rozesmátí a promočení na kost. Navrhla jsem, že bychom si mohli nalít pár panáků. Ale on posmutněl a já okamžitě pochopila, že něco není v pořádku.

Odvrátil se a nechtěl se mi podívat do očí. „Vyhodili mě, Niamh.“ Měla jsem pocit, že se náš svět zhroutil. Bylo mi jasné, že se budu muset vrátit do práce. Byla jsem ale pořád udivená.

„Proč, Ruairidhu? Vždyť cena ropy od finanční krize pořád roste.“ Nedávalo to smysl.

Pokrčil rameny. „Když jdou obchody dobře, firmy si občas myslí, že můžou vyhazovat lidi. Říkají tomu racionalizace. Nicméně nejde o firmu v Aberdeenu, ale o její mateřskou společnost v Americe.“

„To se za tebe nemohl Donald přimluvit?“ Donald byl Ruairidhův o pár let starší bratr, který tam pracoval na vysoké vedoucí pozici. Byl to právě Donald, kdo Ruairidhovi práci domluvil.

Ruairidh se ušklíbl. „Zkusil to. Nebo mi to tak alespoň řekl. Všichni se teď ale bojí ozvat, promluvit, aby náhodou neletěli jako další.“

Pamatuju si, jak jsem se sklesle posadila na kuchyňskou židli a rozhlédla se kolem sebe. Po žalostném místě, na kterém jsem se posledních pár měsíců pokoušela vybudovat naši společnou budoucnost. Koordinování řemesníků, uklízení a čištění. Nekonečné čištění. A malování. Připadalo mi to najednou jako naprostá ztráta času. „Co budeme dělat?“

Měla jsem vědět, že Ruairidh má nějaký plán. Ruairidh měl vždycky plán. Když jsem zvedla hlavu, pobaveně, až rozpustile se usmíval. „Niamh, za každým mrakem...“ Kývl hlavou k oknu a už se zubil od ucha k uchu. „Kdo jiný by to mohl znát líp než my, co jsme vyrůstali tady?“ Věděla jsem, co tím myslí. Nehledě na to, jak byla obloha zamračená, vítr ji neustále trhal, a slunce za ní bylo vždycky připravené zalít stříbrné moře zlatem a olemovat kraje mraků. Řekl: „Nabídli mi hodně velkorysě odstupné.“

Což mi náladu vůbec nezlepšilo. Je jedno, kolik peněz máte — když nepřicházejí další, hrozně rychle vám zmizí. Všiml si, jak zoufale se tvářím. Vzal mě za ramena a zvedl mě. Zahleděl se mi do očí. Těma tmavýma výmluvným očima, které mi vždycky připadaly tak neodolatelné.

„Chci je investovat do naší budoucnosti.“

Kůži kolem očí jsem měla pořád ještě zvrásněnou úzkostí. „Jak?“

„Mám už nějakou dobu takový nápad...“

„No to je mi překvapení. A že jsi ho za celou tu dobu ani jednou neprobral se mnou.“ Podívala jsem se na něj s povytaženým obočím. Zasmál se.

„Předtím to byl jen sen,“ řekl. „Vůbec mě nenapadlo, že bych ho mohl uskutečnit. Až doteď.“

Ucítila jsem osten zklamání. „Sny jsou od toho, aby se o ně člověk dělil, Ruairidhu.“

„A to přesně teď dělám, nebo snad ne?“ Opět se za-
zubil. „Běž se nachystat, vyrazíme ven. A potřebujeme udělat dobrý dojem.“

Celou cestu podél pobřeží ke Garynahine na naše auto dorážel vítr ze západu. Potom nás zavedl na východ po silnici na Leurbost. Napravo od nás se táhla obrovská tmavá pláň posetá jezery, která odrážela poslední zbytky světla. Mizela v nedohlednu na jihu a nakonec stoupala k černým horám Uig, jejichž vrcholky se téměř ztrácely v mracích. U cesty se krčila vesnice Achmore a za ní se vypínal televizní vysílač. Byla to jediná usedlost na ostrově, která neležela u moře. Ruairidh během cesty nepromluvil ani slovo. Když jsem se už trochu vztekle zeptala, kam jedeme, jen se zase záhadně usmál a řekl: „Uvidíš.“

Za Leurbostem a Crossbostem se terén začal svažovat k Ranishi u moře a vítr trochu ustával. Kolem nás se objevily mokřady poseté stříbrně šedými kameny, porostlými ohnivě červenými zimními trávami. Místo bylo kryté před prudkými větry od Atlantiku a cesta se

příjemně vlnila k zubatému pobřeží, kde černá skaliska měnila moře v bílou pěnu.

V zakrytých dolinách stály farmářské usedlosti, natočené směrem k Minchi. Když byl jasný den, dalo se přes nespočet ostrovů dohlédnout na tmavý obrys ostrova Skye na obzoru. Ruairidh zaparkoval na odpočívadle na skalnatém výběžku a oba jsme vystoupili do větrného odpoledne. Už sice nepršelo, ale v obličeji mě štípaly švihance od vlastních vlasů. „Je to tam dole,“ řekl a ukázal k obílené chalupě mezi skalnatými výchozy. Pod ní se svažovalo prudké, chaluhami zanesené pobřeží. Starý, rozbitý betonový skluz mizel v černé vodě, jež za lepšího počasí jinak byla zářivě modrá. Nahoře na skluzu byla vytažená oloupaná šedá rybářská loďka, která už pamatovala lepší časy. K zrezivělému kovovému kruhu ji poutalo tlusté lano. Za domem stála dlouhá úzká budova s nabílenou fasádou a zelenou plechovou střechou.

Otočila jsem se a podívala se na Ruairidha z druhé strany auta. Právě mi došla trpělivost. „Dobře, teď už mi ale řekni, co tady děláme.“

Tváře měl od větru ošlehané dorůžova a zářily mu oči. „Tam dole žije jeden pán. Jmenuje se Richard Faulkner. Přijeli jsme sem za ním.“

„Proč?“

Bylo mu úplně jedno, že jsem rozčilená. „Odstěhoval se sem skoro před dvaceti lety. Předtím měl podle všeho velmi úspěšný podnik na jihu Anglie. Naučil se sám tkát a založil podnik o jednom člověku. Pojmenoval ho Ranish Tweed. Není to Harris Tweed, je lehčí, měkčí. Používá ovčí vlnu, kašmír a další jemnější

příze. Ale vypadá to jako Harris Tweed a těžší to z jeho reputace.“

Pokrčila jsem rameny. Pořád jsem netušila, kam tím směřuje. „O tom jsem nikdy neslyšela.“

Ruairidh se usmál. „To většina lidí. Alespoň těch na ostrově. Ale jeho tkanina si vysloužila obrovské uznání mezi nejlepšími krejčími na Savile Row. Mám bezpečně potvrzené, že za ním pravidelně jezdí zákazníci a odborníci z Londýna, probírají s ním design a objednávají si od něj osobně. A taky to vypadá, že saka Ranish si oblíbila i královská rodina. A tím si získala popularitu i mezi dalšími příznivci. Kteří se, jak dobře víme, velice rádi po královské rodině opičí.“ Svoje republikánské řeči podtrhl jízlivým úsměvem. „Ale ne že bych jim to měl za zlé. Zvláště jestli to znamená, že jim budu moct pár kusů prodat.“

Zamračila jsem se. „Proč bys prodával saka královské rodině? Nebo vlastně komukoli?“

„No, kdyby mi patřil Ranish Tweed, tak bych se jich snažil prodat určitě co nejvíc.“

Kéž bych tak tehdy mohla vidět vlastní obličej, protože Ruairidha rozhodně rozesmál. Obešel auto, vzal mě do náruče a odhrnul mi pramen vlasů z očí.

„Niamh. Ranish může být náš. Faulkner ho prodává. Podnik i značku. Už je mu přes sedmdesát a kvůli artritidě už kolem stavu nebude moct skákat moc dlouho. Neprodá ho ale jen tak někomu.“

„Ale Ruairidhu...“ zavrtěla jsem hlavou. „Ani jeden z nás neumí tkát.“

„To ne, ale já se to můžu naučit. A můj otec tkát umí. Tvůj taky. Moje máma dřív pracovala jako asistentka

designéra v carlowayské tkalcovně.“ Usmál se. „Niamh, a ty jsi byla ta nejlepší obchodní zástupkyně a markeťáčka, kterou kdy Johnstons of Elgin měli.“

Musela jsem se zasmát. „Myslím, že to by se lidem v Johnstons nemuselo líbit.“ Ale jeho nadšení bylo nakažlivé a já už začínala cítit první záchvěvy vzrušení. Byl by to sen, kdybychom s Ruairidhem mohli pracovat společně. Provozovat vlastní podnik. Tkát vlastní textilii, tkaninu, kterou nosí králové a dvořané. „Můžeme si to dovolit?“

„Moje odstupné by na koupení podniku mělo stačit. Budeme ho ale muset přesvědčit, že by ho měl prodat zrovna nám.“ Odmlčel se, políbil mě a přitom vzal moji tvář do dlaní. Potom se na mě podíval, se stejně nakažlivým nadšením. „A ty jsi nejspíš naše tajná zbraň.“

Když jsme scházeli po nerovném schodišti ke kůlně za domem, slyšeli jsme, že stav je zapnutý. Okamžitě jsem poznala, že to je Hattersley. Vyrůstala jsem s jeho charakteristickou hudbou v uších. Byl to doprovod k mému dětství. A na nějakou dobu se z něj úplně vytratil, když trh s Harris Tweedem upadl a slavná tkanina téměř zanikla. Na druhé straně ostrova se už ale začínalo investovat do letitých tkalcoven a tvíd čekalo znovuzrození. Nicméně staré Hattersleyovy stavy, na kterých se tkanina na ostrovech vyráběla už více než celé století, byly nahrazovány novými dvojítymi Griffithovými stavy. Jejich hudba mi ale v porovnání s romantickými časy mládí zněla jako druhořadý rap. Proto jsem byla ráda, když jsem se dozvěděla, že se Ranish pořád vyrábí na Hatter-

sleyovi. Jakmile jsme vešli do kůlny, starý pan Faulkner zvedl hlavu od stroje. V košíku u dveří do té doby ležela stočená jeho kolie. Ihned vyskočila a začala štěkat na nezvykle páchnoucí nově příchozí.

„Ticho, Tammy,“ pokáral stařík psa a Tammy okamžitě sklopila uši a vrátila se na deku.

Faulkner zpomalil a nakonec úplně přestal šlapat a dřevěný člunek přerušil svoji nekonečnou cestu z jednoho kraje k druhému. V následujícím tichu bylo slyšet hvízdání větru mezi trámy. Na těch visely provazy, příze a celé metry tkaniny. Stěna za jeho zády byla pokrytá dalšími pestrobarevnými přízemi. Mezi kameny stál přitlučený starý bicykl a na letitém dřevěném ponku byly rozházené nástroje, olejničky a plechovky s čisticím roztokem. A kolem nich se jako duny vlnily hromady vzorových schémat s naškrábanými poznámkami, které kromě Faulknera nikdo jiný přečíst nedokázal. Podlaha byla vydlážděná kostkami a chlad z ní pronikal až do kostí. Na takovém místě bych nepracovala úplně nejraději. Faulkner si Ruairidha zvědavě prohlédl.

„Takže jste se vrátil.“

Podívala jsem se na Ruairidha, ale ten se mému pohledu pečlivě vyhýbal. „Už mám ty peníze, pane Faulkner,“ řekl. „A napadlo mě, že byste možná měl poznat moji manželku a snad i budoucí obchodní partnerku v Ranishi.“

Předstoupila jsem a potřásla si s ním. Jeho veliká mizolnatá dlaň moji ruku málem rozdrtila. „Pěkné děvče,“ pronesl. „Ale co vy můžete vědět o tvídu?“

„Mám titul MSc. s vyznamenáním z oděvního managementu a o Harris Tweedu jsem psala i disertaci.“

Tázavě povytáhl obočí. „No tohle, vážně?“

„Ano.“

„Mezi teorií a praxí je ale veliký rozdíl, abyste věděla, mladá dámo.“

„To já vím dobře,“ řekla jsem a usmála se. „Prodávala jsem kašmír Johnstons v Anglii, Itálii a Francii.“

Pokožku barvy pergamenu pod rozčuchanými bílými vlasy zvrásnil úsměv. Muž si tenkými dlouhými prsty projel vousy připomínající pramen koňských žíní vylézající z matrace. Světlé, šedé oči si mě pobaveně prohlédly a potom se stočily k Ruairidhovi. „Pojďme si dát šálek čaje.“

V domě byl stejný chaos jako v kůlně se stavem. Na příjezdové cestě parkoval obouchaný starý landrover. Tammy šla za námi. Uvnitř byla zima a zatuchlá vlhkost a k tomu ještě nějaký nepříjemný pach, který jsem si nedokázala tak úplně zařadit. Oheň v krbu byl dávno vyhaslý a ošoupaný kobereček před ním byl pokrytý vrstvou psích chlupů.

Přes opěradla křesel a gauče — velmi staré sedací soupravy — bylo přehozené oblečení, ručníky a látky. Vypadalo to spíše jako squat než domov úspěšného podnikatele na zaslouženém odpočinku. Jedinou výjimkou byly obrazy na stěnách. Překrásné barevné krajinomalby z ostrovů. Při východu a západu slunce. Bouřky, slunečné jarní dny, kdy *machair* ožívá květinami. Lodě v bičovaných zátokách pod dramatickým nebem a uvázané v přístavišti, pohupující se v tyrkysové vodě. Originály podepsané umělcem. Husté nánosy barvy z plátna vystupovaly jako žíly. Byla jsem si jistá, že takové obrazy by v galeriích na pevnině vydělaly hodně peněz.

Faulkner odešel do kuchyně v zadní části domu postavit vodu na čaj. „Ty vaše obrazy jsou nádherné,“ zavolala jsem na něj.

„Taky si myslím,“ volal zpátky. „Krajina na těchto ostrovech je obrovským zdrojem inspirace.“

„Dokonce i pro tvíd,“ řekla jsem, zatímco se objevil ve dveřích do kuchyně. Zvedla jsem kus tkaniny z opěradla. „Je tohle Ranish?“ Přikývl. Byla to měkká, luxusní tkanina, a když jsem ji pohladila, jako kdyby mě přes špičky prstů sváděla. Nejvíc mě však zaujaly její barvy. „Tohle je nádhera. Připomíná mi to vyřezávání rašeliny na Pentland Road za slunečného dne. Všechny ty odstíny. První nové rostlinky pod zimní trávou. Zelená a červená. A hnědá od kořínků vřesu. A modrá obloha odrážející se ve všech těch malinkých vodních plochách.“

Když jsem k němu zvedla hlavu, jeho šedé oči mě pozorovaly se zalíbením. „Mluvíte přesně jako moje manželka.“ Kývl potom hlavou k obrazům zaplňujícím každý centimetr okolních stěn. „To ona je malovala.“ Na chvíli se zamyslel. „Ostrovy úplně milovala. Měla mi pak za zlé, že jsem ji tolik let držel pryč od nich.“

Vzhledem k tomu, že o ní mluvil v minulém čase a že viditelně zesmutněl, jsem pochopila, že už je po smrti. „Co se stalo?“

„Ale.“ Povzdechl si. „Nic neobyčejného. Rakovina. Celé ty roky žijeme, bojujeme o přežití, za svůj úspěch, za svoje štěstí. A všechno to stejně jednou skončí v prdeli. Jako špatná pointa dlouhého vtípu.“

Konvice začala vřít a stařec se vrátil do kuchyně. Já a Ruairidh jsme se na sebe podívali.

Hlas majitele domu k nám přicházel až do obývacího pokoje: „Isabella zemřela před šesti měsíci. Proto jsem se rozhodl Ranish prodat.“ Slyšeli jsme cinkání porcelánu, zvuk vody nalévané do šálků. Potom se zase objevil ve dveřích. „Lidem říkám, že je to kvůli artritidě v kolennou. Že podnik prostě prodat musím. Ale tak to vůbec není. Od chvíle, co mě Isabella opustila, nemám vůli pokračovat. Byli jsme svoji nějakých padesát let. Byli jsme vlastně jedna bytost. Bez ní nemám žádný důvod v tom pokračovat.“

KAPITOLA

Niamh přemýšlela, kde najde sílu žít dál bez Ruairidha. *Byli jsme vlastně jedna bytost*, jak řekl starý pan Faulkner o sobě a svojí milované Isabelle. V mnoha ohledech to stejné platilo i pro Niamh a Ruairidha.

Poručice Braqueová promluvila mírně, bez obviňování a náznaků. Ale i přesto sledovala Niamh velmi pozorně. „Na Place de la République jste uvedla, že Irina Větrovová a váš manžel byli milenci.“ Niamh si pomyslela, že to snad ani nestojí za odpověď. Nebyla to otázka, ale prohlášení. Dotaz přišel až vzápětí. „Jak jste to věděla?“

Niamh sklopila hlavu a zadívala se dolů. Prsty na rukou se jí kroutily a proplétaly. Odrážely její vnitřní boj. „On... my...“ začala, aniž věděla, co chce říct. „Poslední dobou to mezi námi nebylo v pořádku.“

„Jakým způsobem?“ Další otázka od Braqueové.

Niamh mírně pokrčila jedním ramenem a zavrtěla hlavou. „To se těžko vysvětluje. Celou dobu s někým nějak jste a pak se něco změní. Konkrétně se to popsat nedá. Jen můžu říct, že se ke mně začal chovat divně. Začal se vymlouvat, chodit na schůzky sám, beze mě. Nejdřív jsem si nic ani nedomýšlela, ale pak...“ Její hlas zvadl a nastalo dlouhé ticho.

„Pak co?“ dožadovala se odpovědi Braqueová.

„Pak přišel ten e-mail.“ Pořád si hleděla na ruce, takže spíše jen cítila, jak se vyslychající podívali jeden na druhého.

„Jaký e-mail?“ zeptal se tentokrát Martinez.

„Dostala jsem e-mail od... Nevím od koho. Od neznámého dobrodince.“ Pomyslela si, jak ironické to vlastně je. Když vám někdo pošle takový e-mail, tak vaše dobro je to poslední, co ho zajímá. „Psalo se v něm, že Ruairidh a Irina mají poměr.“ Zvedla hlavu a podívala se jim do očí. „A že se ho na to mám zeptat.“

„A zeptala jste se?“ Braqueová ji sledovala bez mrknutí oka.

„Ano.“

„Kdy?“

„Dnes večer. Těsně předtím, než odešel na schůzku v YSL.“

„YSL?“ Martinez se nechápavě zamračil.

„Yves Saint Laurent. Žádnou schůzku tam ale neměl. Měl rande s Irinou Větrovovou. Viděla jsem je oba dole na nádvoří z hotelového pokoje. Když jsem se dostala do vstupní haly, její auto zrovna odjíždělo od hotelu.“

Martinez řekl: „A potom jste je pronásledovala přes náměstí.“

„Ano.“

„Proč?“

Niamh přemýšlela, jak by jim vůbec mohla říct něco, co si sama nedokázala vysvětlit. „Já nevím, já... Měla jsem pocit, že pokud je nechám odjet, bude to konec mého manželství. Že už se ke mně nevrátí. Myslela jsem si, že... Nevím, co jsem si myslela.“ Podívala se na ně, jako kdyby jí mohli poradit. „Snad že když zastavím to auto, tak tomu zabráním.“ Beznadějně zavrtěla hlavou. „Byla to ode mě hloupost.“ Z jejich očí bylo poznat, že jí

nevěří. Jak by jim vůbec mohlo něco tak iracionálního dávat smysl?

Martinez k ní natáhl otevřenou dlaň. „Máte tady svůj telefon?“

Niamh se podívala na nastavenou ruku a potom do mužových neproniknutelných očí. Z nějakého důvodu měla pocit, že by se měla bránit. „Na co chcete můj telefon?“

„Předpokládám, že v něm najdeme ten e-mail.“

„Ano,“ připustila neochotně Niamh.

„Pak bych se na něj rád podíval.“

Sehnula se pro kabelku, chvíli v ní hledala svůj iPhone a potom ho posunula po desce stolu.

„Budu potřebovat váš PIN.“

A to už jí připadalo jako skutečný zásah do soukromí. Byla pohmožděná a zbitá, fyzicky i psychicky. A teď k tomu další újma. Odmítnout však jednoduše nemohla. „Čtyři, pět, devět, pět, čtyři, pět.“

Zvedl telefon, natukal do něj kód a následně přešel rovnou do e-mailové schránky. „Jaký má ten e-mail předmět?“

„Něco, co bys měla vědět.“ Niamh si v tu chvíli přála, aby to „něco“ dokázala jednoduše vymazat z hlavy, jako by tím snad mohla Ruairidha oživit. Dívala se, jak Martinez našel e-mail a přečetl si ho. S netečným výrazem předal přístroj Braqueové. Ta si zprávu také přečetla, krátce se podívala na Niamh a pak na Martinezze.

Ten si od ní telefon vzal, vypnul ho a strčil si ho do kapsy. Poznačil si PIN. Niamh chtěla něco namítnout. Ale neřekla ani slovo. Martinez prohlásil: „Máme tady lidi, kteří se na to budou chtít podívat. Až budou hotoví,

telefon vám vrátíme.“ Zaváhal. „Pokud ho tedy nezadržíme jako důkaz.“

„Jaký důkaz?“

„Proti vám.“ Mluvil přísně a pozoroval ji nečitelnýma očima.

Poprvé za dlouhou dobu pocítila kromě zármutku další dvě emoce.

Strach. A zmatek.

„Proti mně?“ zeptala se. Podívala se na Braqueovou, jako kdyby se policistka, která ji převzala z rukou ozbrojených mužů na Place de la République, snad mohla stát její přítelkyní.

Braqueová však byla neúprosná. Řekla: „Pokud se nejedná o teroristický čin, madam Macfarlaneová, což je čím dál tím méně pravděpodobné...“ Podívala se na Martineze. A pak zase na Niamh. „Pak půjde o vyšetřování vraždy. Vzhledem k tomu, že v autě seděla Irina Větrovová a váš manžel, kteří podle vás měli milostný poměr, nebo že jste se o něm dozvěděla z e-mailu skoro o týden dřív, a navíc že jste se pohádali těsně předtím, než odešel...“ odmlčela se, „vás budeme muset považovat za hlavní podezřelou.“

Chodba se táhla do nekonečné tmy. Nouzový východ na druhém konci skoro nebyl vidět. Zářivka na stropě nad půltuctem židlí opřených o stěnu, u které seděla Niamh, přerušovaně blikala a bzučela. U bližší strany byly dveře s okénkem, zvenčí zamřížované. Niamh podle stínu poznala, že na druhé straně někdo stojí na hlídce.

Byla zima a Niamh byla ráda za své tvídové sako. Ale i přesto měla založené ruce, aby se trochu zahřála.

Nechali ji tady tak sedět už déle než dvě hodiny. Ze začátku se dívala na hodinky jako šílená, ale po nějaké době to vzdala. Čas ubíhá nejpomaleji, když ho člověk neustále hlídá. Teď se soustředila jen na to, aby svou mysl oprostila od všech myšlenek a emocí. Jak by si někdo vůbec mohl myslet, že Ruairidha zabila ona?

Soustředila se na zvuky, které procházely skrz zdi, dveře i stropy a postupně napadaly její vědomí. Vzdálené hlasy. Cinkání telefonu. Chroustání tiskárny. A mezi tím vším dlouhé úseky naprostého ticha, přerušovaného pouze bzučením zářivky.

Bližší dveře se otevřely a jejich panty zaskřípaly překvapivě hlasitě, což Niamh polekalo. Dovnitř vstoupil uniformovaný policista a podal jí telefon. Než si ho vzala, podívala se na muže. Už se k ní mezitím otáčel zády, když se ho zeptala: „Znamená to, že už nejsem podezřelá?“ Ale buď to nevěděl, nechtěl říct, nebo nemluvil anglicky. Beze slova otevřel dveře a nechal se pohltit budovou.

Niamh si prohlédla svůj telefon. Zapnula ho a zkontrolovala schránku. Zpráva s předmětem „Něco, co bys měla vědět“ byla pořád mezi příchozími. Všimla si, že baterie je téměř vybitá. Byla si jistá, že když si od ní Martinez telefon bral, zbývalo zhruba osmdesát procent. Odpoledne předtím si ho dobila na stojánku v Première Vision. Přemýšlela, co přesně s ním asi dělali. Úvodní obrazovka vypadala stejně jako obvykle. Niamh si však polekaně všimla, že číslice už ukazují 2.17. To tady byla tak dlouho? Ještě si to raději ověřila podle hodinek. Ruairidh je mrtvý už víc než pět hodin. Čtyřicet dva let vyhaslo v jediném okamžiku. A čas, ten léčitel, prostě

poběží dál, dokud se z Ruairidha nestane pouhá vzdálená vzpomínka v srdcích lidí, kteří ho znali. A až budou i ti pryč, co po nich na světě zbude? Jaký smysl by pak měly jejich životy, které považovali za tak cenné? Zavřela oči, aby ten okamžik zahнала, a telefon si schovala do kabelky.

Ale pak zase plynul čas. Ani nechtěla vědět, kolik přesně ho uplynulo. Takový stav netečnosti přinášel útěchu. Nemusela přemýšlet, rozhodovat ani jednat. Kdyby mohla, jen by zavřela oči a už je nikdy neotevřela.

Za chvíli znovu otočila hlavu po dalším zvuku pantů. Uniformovaný policista je přidržel otevřeně a dovnitř vešel vysoký muž v tmavém obleku a bílé rozhalené košili. Muž po čtyřicítce, pomyslela si Niamh. Jeho černé vlasy už byly trochu prořídle, nebyl oholený a pleť měl bledou z nedostatku slunce. Přesto z něj však vyzařovala aura určitého stylu. Přesněji ze střihu jeho obleku a z pečlivě vytrhaného obočí a upravených nehtů. Policista kývl k řadě sedadel, kde seděla Niamh, a opět se z místnosti vytratil a zavřel za sebou dveře. Muž se podíval na Niamh a nebyl si jistý, jestli ji má pozdravit. Potom se posadil na druhý konec sedaček. Sepnul ruce mezi stehny a opřel se o předloktí.

Dlouho seděli beze slova a Niamh jen poslouchala, jak muž dýchá. Byla to vítaná změna oproti neměnnému bzučení zářivky. Cítila, že mu situace není příjemná. Přestože hleděla upřeně do zdi, všimla si, že k ní několikrát otočil hlavu. Nakonec si odkašlal a řekl cosi francouzsky, co Niamh nestihla pochytit. Obrátila se rozpačitě k němu a řekla: „Omlouvám se, nemluví moc dobře francouzsky.“

Zadával se na ni a přikývl. Tentokrát promluvil anglicky s mírným přízvukem, který si Niamh zařadila jako ruský nebo alespoň východoevropský. „Jste tady kvůli tomu výbuchu na náměstí?“

„Ano.“

Dlouhá odmlka. „Jste svědkyně?“

„Můj manžel při tom výbuchu zemřel.“

Zdálo se, že ho to polekalo, protože se zničehonic napřímil. „On byl v tom autě?“

„Ano.“

Další dlouhá odmlka. „Znala jste Irinu?“

V ústech jí vyschlo a následná slova vypustila s nepříjemnou hořkostí. „Můj manžel ji znal.“

Zdálo se však, že muž si významu mezi řádky nepovšiml, nebo ho přešel.

Řekl: „Irina je moje sestra.“ Potom se opravil. „Byla moje sestra.“

Niamh se na něj podívala znovu a tentokrát viděla někoho úplně jiného. Bělma jeho velice tmavých očí byla zarudlá, patrně nedávno plakal. Ať už byly Irininy hříchy jakékoli, on za ně nemohl. Stejně jako Niamh přišel o někoho blízkého a pravděpodobně byl také ještě otřesený. Poprvé po dlouhé době jí bylo líto někoho jiného než sebe samé, a dala to najevo i nahlas: „To mě moc mrzí.“

Opět přikývl a vrátil se do předchozí polohy, opřený o stehna se sepjatýma rukama jako při modlitbě. Nakonec s pohledem upřeným na podlahu řekl: „Ani by mě nenapadlo, že moje mladší sestřička odejde dřív než já. Pořád jsem měl pocit, že tady budu a ochráním ji. Měl jsem tam být, měl jsem ji ochránit,“ dodal hlasem nalomeným pláčem.

Niamh se zamyslela nad tím, jestli měla i ona ochránit Ruairidha. Zdálo se, že smrt vždycky provází pocit viny. Irinin bratr natáhl paži přes prázdný prostor mezi nimi. Bylo to soucitné gesto. „Dimitrij,“ pronesl.

Niamh ji přijala a ucítila, jak je jeho dlaň studená. „Niamh.“

Potom se vrátili do původních pozic pár metrů od sebe a rozhostilo se mezi nimi ticho. To však trvalo jen několik okamžiků. Prolomil ho Dimitrij. „Myslí si, že to udělal Georgij.“

Niamh se napřímila. „Georgij? Kdo je Georgij?“

„Irinin manžel. Pochází z Kavkazu.“ Jako by to samo o sobě něco znamenalo.

„Proč by vraždil vlastní ženu?“

Dimitrij se k ní otočil. V jeho očích byla poznat neskrývaná nenávist, kterou ke švagrovi cítil. „Georgij je hrubián. Nikdy jsem nepochopil, co na něm Irina vidí. Ale byl pro ni jako droga. Čím hůř se k ní choval, tím víc ho chtěla. A co se jeho týká... Irina byla jeho majetek. Patřila mu. Nikdy jsem nepoznal tak žárlivého muže. Bůh jí buď milostivý, jestli se ho kdy pokusila opustit, nebo ji někdo chtěl Georgijovi vzít.“ Na chvíli zaváhal a pak rozpačitě dodal: „Podle všeho si myslel, že Irina má s tím mužem v autě poměr.“

Niamhin důkladně udržovaný klid se najednou zalil emocemi, které ji málem povalily. Vztek, nenávist, smutek, touha po pomstě. „Je ve vazbě? Mají ho?“

Dimitrij zavrtěl hlavou. „Od výbuchu je pohřešovaný. Policie se ho snaží co nejrychleji najít.“

5.

KAPITOLA

Byt Iriny a Georgije se nacházel na Rue Houdon, nad Irinovou dílnou a butikem na rohu. Byla to úzká dlážděná ulička nedaleko vrcholku kopce na Montmartru. Příkře klesala od Rue des Abbesses a parčíku Square Jehan Rictus nad ní, proslaveného Zdí lásky. Čtyřicet metrů čtverečních z modrých kachliček, na kterých jsou 311× ve 250 jazycích napsána slova „Miluji tě“. Slova, která Georgij Větrov možná bral až příliš vážně.

Když na místo dorazila Sylvie Braqueová v dodávce se specialisty od soudní policie, dvěma uniformovanými strážníky a kolegou od kriminální policie, byla pořád ještě černočerná tma. Ulice byly opuštěné. Ještě ani nevyjely městské kropicí vozy, které časně zrána proplachovaly strouhy a vlhčily chodníky. Ale ve výloze nedalekého pekařství už se svítilo a co chvíli se do kopce s vypětím sil vyškrábala nějaká zásobovací dodávka.

Jednu stranu Rue Houdon lemovala auta — dodávky, soukromé vozy a velký hranatý přívěs, který byl pospřehovaný a polepený starými roztrhanými plakáty, takže se zdálo, že je opuštěný. Proto museli všichni zaparkovat za rohem před Café L'Aristide a zbytek cesty dojít pěšky.

Philippe Cabrel byl mladší a menší než Braqueová, ale měl stejnou hodnost. Připadal jí nafoukaný a už začínal plešatět, avšak z nějakého důvodu, který Braqueová

nedokázala pochopit, se těšil velké oblibě u žen. Vypadal neupravený a rozespalý, jako by ho zrovna někdo vytáhl z postele během příjemných chvil. Nevěřičně si Braqueovou změřil pohledem. „No tohle, Sylvie. Takhle ses určitě nevymódila jenom na bytovou prohlídku.“

„Ne, to ne.“

„Tak kdes byla?“

„Nikde jsem nebyla.“

„Ale no tak. Sexy sukně, vysoké podpatky, halenka s hlubokým výstřihem. Někde jsi určitě byla. Máš tajemného milence, o kterém nám nechceš nic říct?“

K Sylviinu rozhořčení jí zrovna podpatky zaklapaly o chodník a klapnutí se dál hlučně neslo ozvěnou do okolí. „Když to musíš vědět, měla jsem rande.“

„Aha.“ Cabrel se zazubil. „Někdo, koho známe?“

„Ne.“

Přede dveřmi na schodiště k Irininu bytu na ně čekali forenzní policisté a uniformovaní strážníci.

„Nikdo se neozývá,“ sdělil jim jeden ze strážníků. Braqueová už předtím sama zkoušela do bytu několikrát volat.

Zamávala povolením k domovní prohlídce. „Takže můžete vyrazit dveře.“ Strážník se usmál. Vzácná příležitost něco beztrestně rozbít.

„Moment,“ řekl Cabrel. „To nebude nutné.“ Klekl si a vytáhl z peněženky svazek tenkých ocelových nástrojů. Vybral ten nejvhodnější a zámek zručně vypáčil. Dveře se hladce otevřely. „Tak to bychom měli. Není potřeba hned budit sousedy.“

Strážník se tvářil zklamaně.

Zatímco pak stoupali po schodech do bytu, Braqueové to nedalo: „Kde ses tenhle trik naučil?“

Usmál se. „Sylvie, když strávíš v utajení tolik času jako já, ledacos pochytíš.“

U dveří bytu zopakoval stejný postup, rozevřel je do úzké chodby, natáhl se po vypínači a potom ustoupil forezním technikům, kteří dovnitř napochodovali v ochranných oděvech a návlecích. Vrátil se k načatému tématu.

„Tak co, řekneš mi o tom rande něco víc?“

„Ne.“

Rozmrzele zavrtěl hlavou a obrátil oči v sloup.

„Protože k němu nakonec vůbec nedošlo.“

Vypadal, že ho to překvapilo. „Jak to?“

Povzdechla si a uvědomila si, že bude muset jít s pravdou ven.

„Bylo to rande naslepo.“ Potom se opravila. „I když vlastně ne tak úplně naslepo. Viděla jsem předtím jeho fotky.“

„Webová seznamka?“

„Ano.“ Byla ráda, že z bytu na odpočívadlo svítí tak málo světla, protože jinak by bylo vidět, jak je jí trapně. „Měla jsem se s ním sejít v korejské restauraci na Rue Amelot. Než jsem tam ale došla, na náměstí vybuchla bomba a nakonec... jsem tam nedošla.“

„Bude si myslet, že ses na něj vykašlala. Nemohlas mu zavolat?“

„Neměla jsem jeho číslo. Každopádně...“ přísně se na něj podívala, „měla jsem práci.“

„No jo, to já taky.“ Usmál se. Pak dodal: „Předpokládám, že to tvému skóre na webu moc neprospěje.“

„Moc ne, no.“ Semkla rozčileně rty. Byla to jen další slepá ulička při hledání vztahu, kterým by nahradila své manželství. Neustále ji štvalo, jak rychle dokázal místo po ní zaplnit její exmanžel.

„Kdo hlídá děti?“

„Tento týden jsou u svého otce.“

Všimla si, že se Cabrelovi škodolibě zablesklo v očích, když se zeptal: „Pořád je s tou novou holkou?“

„Ano.“ Odpověď téměř vyplivla.

Z druhého konce chodby na ně zavolal vedoucí forenzního týmu: „Hotovo, už můžete jít dovnitř. Nasadte si rukavice.“

Oba si natáhli latexové rukavice a vešli do bytu. Byl větší, než se zdál zvenčí. Tři místnosti, prostorný obývací pokoj spojený s kuchyní, kde dvě široká okna poskytovala výhled na celé město. Světla pod nimi blikala v mlhavé dálce. Veškerý nábytek byl švédský. Na bílých stěnách visela původní umělecká díla. Cabrel si zběžně prohlédl obrazy a jména umělců. Martin Barré, držitelka Turnerovy ceny Laure Prouvostová, Mickalene Thomassová, Enoc Perez. Krádeže výtvarných děl byly jednou z Cabrelových specialit. „Hodně drahé,“ řekl.

Na jídelním stole stál mezi papíry a knihami rozvěřený notebook. MacBook Pro. Braqueová se před něj posadila a stiskla mezerník. Monitor se rozsvítil. Okamžitě přešla do předvoleb systému a klikla na možnost Uživatelé a skupiny. Aktuálním uživatelem a správcem zařízení byl Georgij Větrov. Bylo jasné, že počítač musí jít zpátky na ústřednu, kde ho na forenzním oddělení prozkoumá odborník. Než ale přístroj zaklapla a zabalila, prohlédla si e-mailovou schránku,

jestli náhodou taky neobdržel zprávu od odesílatele „tvuj.dobrodinec.xx@gmail.com“. Nic.

„Hej, Sylvie,“ zavolal na ni Cabrel z chodby. „Tady tohle schodiště nejspíš vede do její dílny. Chceš se podívat?“

Irinina dílna se rozkládala po celém mezipatře nad jejím butikem. Měla v ní kreslicí stůl a pracovní stůl s nůžkami, špendlíky a jehlami a desítkami ústřížků. Kolem stálo několik krejčovských figurín a nekonečné věšáky s oblečením. Saka, kalhoty, peleríny a sukně a neodhadnutelný počet topů v široké řadě barev a stylů. Místnost byla slabě cítit vonnými tyčinkami — pižmová vůně připomínající santalové dřevo.

Notebook umístěný na návrhářském stole se po Sylvii doteku probudil. Obrazovka byla zaplněná diagramy a stříhy v nějakém složitém krejčovském softwaru. Braqueová si pomyslela, že i tento počítač by měli vzít s sebou na forenzní.

Rozhlédla se. Všude kolem byla patrná kreativní duše Iriny Větrovové. To všechno vzešlo z její představitosti. Odraz toho, kým je — nebo spíš toho, kým byla. Na jedné z figurín visely rozpracované šaty. Retro styl, odkazující na osmdesátá léta, s mírně vycpanými rameny a krátkými rukávy. Šaty navržené pro štíhlou postavu, s odvážným rozparkem do výstřihu a dalším podél jednoho stehna. Byly vyrobené z měkké vzorované látky, jejíž kombinace zhruba tuctu barevných vláken vytvářela iluzi světla fialové hraničící s modrou. Braqueová přemýšlela, kolik asi takové šaty můžou stát. Nejspíš tisíce. Víc, než by jí dovoloval její plat. Ale představovala si, jak by jí krásně padly a že by v nich vypadala jako hvězda.

Po schodišti za ní přišel vrchní forenzní technik. „Jeho DNA odebereme z holicího strojku a její z kartáče na vlasy. Zdá se, že odešel ve spěchu. Jestli si vůbec něco sbalil na cestu, muselo to být jen pár maličkostí.“ Braqueová v tu chvíli pochopila, že se už do rána pravděpodobně nevyspí.

6.

KAPITOLA

Bylo něco málo po čtvrté hodině ráno. Niamh to dobře věděla, protože Dimitrij se neustále díval na hodinky a rozčileně průběžně říkal, jak se čas vleče. Ona byla odhodlaná udržet svou mysl úplně vyprázdněnou.

Potom se nejbližší dveře otevřely a narušily jejich oddělené světy bolesti a ticha. Ve vchodu se objevil Martinez. Jednou paží držel dveře pootevřené a pod druhou svíral složku naditou papíry. Jestliže to byla tatáž, kterou před několika hodinami přinesl do výslechové místnosti, pomyslela si Niamh, potom se povážlivě rozrostla. Pod očima měl tmavé kruhy a jeho kůže viditelně zešedla. „Můžete jít,“ pronesl úsečně. Když Dimitrij vstal, řekl mu: „Přijďte zítra v jedenáct. Sepíšeme řádnou výpověď.“ Otočil se k Niamh, zarazil dveře chodidlem a natáhl k ní ruku. „Váš pas, prosím, madam. Dokud nedostanete svolení, nesmíte opustit Paříž. Potom vám všechno vrátíme.“

„Jsem pořád podezřelá?“

„Jste korunní svědkyně. A navíc předpokládám, že se nebudete chtít vrátit bez manžellových zbytků.“

Niamh do té doby často slýchávala mluvit o mrtvých lidech jako o zbytcích. Ale v takto intimním kontextu, po explozi auta, pro ni to slovo mělo nechutně morbidní konotace. Zmocnila se jí silná nevolnost a najednou jí zeslábly nohy natolik, že lehce zavravorala. Dimitrij ji chytil za paži a nevraživě se podíval na Martineze.

„To nebyla úplně nejmoudřeji zvolená slova, veliteli. Nejspíš jste zrovna chyběl, když se na policejní akademii vyučoval takt.“

Martinez se na okamžik zatvářil rozpačitě. Pořád však měl nataženou ruku. „Madam?“ Niamh vytáhla pas z kabelky a položila mu ho do dlaně. Martinez kývl hlavou k chodbě za svými zády. „Běžte po chodbě a pak dolů po schodech.“ Když jí poté Dimitrij pomohl dojít ke schodišti, byla mu Niamh nesmírně vděčná za podporu.

Časné ráno venku už vysálo veškeré teplo předchozího dne a vzduch byl nasycený pronikavým chladem. Světla města se odrážela od temného proudu Seiny a na druhé straně Île de la Cité zaplavovaly reflektory kolem katedrály Notre-Dame noční oblohu světlem a znemožňovaly výhled na hvězdy. Po celé délce Quai des Orfèvres stála policejní auta. Pont Saint-Michel pořád křížovaly proudy vozidel. Niamh v tom, jak život dál nerušeně pokračoval, spatřovala něco bolestivého. Tedy životy ostatních lidí. Ne ten její. Ani Ruairidhův. Náhle ji přemohl pocit osamělosti. Co by tak sakra měla teď dělat? Cokoli. Na ničem už nezáleželo. Copak mělo bez Ruairidha vůbec smysl klást jednu nohu před druhou? Ale přesto něco dělat musela, když ji policie uprostřed noci vyšoupla do středu města. Musela se probrat myšlenkami a učinit rozhodnutí. Dimitrij ji však ještě na chvíli ušetřil obojího. „Potřebuju se napít,“ promluvil. Zapnul si košili až ke krku a zvedl límec saka. „Co vy?“

Přikývla, protože nedokázala povolát do služby svůj hlas, a uvědomila si, že se chvěje.

„Je vám zima,“ řekl. „Odtud je to kousek na Rue Coquillière. Bary jsou tam otevřené celou noc. Procházka nás zahřeje.“ Nabídl jí rámě a Niamh se do něj zapřela. Vydali se na sever přes Île de la Cité k Pont Neuf. Byla vděčná za jeho útěšné teplo a blízkost jiné lidské bytosti. Smutek byl soukromou záležitostí.

Cesta jim zabrala patnáct minut. Šli svižně a v tichu. Niamh nakonec přemohly rozpaky, a tak zpod jeho ramene vyklouzla. Přece jen ho vlastně vůbec neznala. Pořád jí však byla zima. Pod sakem měla jen tenké bílé tričko a bílé tenisky pod džínami si obula naboso.

Rue Coquillière kupodivu zářila restauracemi, bary a stoly obsazenými nočními návštěvníky. Au Pied de Cochon byla zaplněná davy. Jediná volná místa k sezení se nacházela na studené terase mezi kuřáky. Proto pokračovali dál kolem kupolovité, reflektory osvětlené budovy po levici k Taverne Kalisbrau na rohu. Z mozaik na stropě dopadalo na dubové stoly barevné světlo a z ručně malovaných píp tekla alsaská piva. Hlučné hlasy a smích zněly obscénně a nevhodně, byly to projevy lidí, jejichž životů se tu noc smrt nedotkla.

Našli si tichý kout a Dimitrij objednal dvě piva. Niamh však zakroutila hlavou. „Kávu. Bez cukru a mléka.“ Uvnitř bylo alespoň teplo. A přestože by jí šumící chladné pivo na rtech mohlo nabídnout jistou příležitost, jak na chvíli zapomenout, ještě nebyla připravená svou bolest tlumit.

Dimitrij se díval, jak Niamh srká espresso. Potom bez okolků pronesl: „Oni vám řekli, že jste podezřelá?“

Vrátila šálek na talířek a přikývla.

„Proč?“

„Protože jsem věděla, že Ruairidh a Irina mají poměr.“

„On vám to řekl?“

Niamh zavrtěla hlavou. „Dostala jsem anonymní e-mail.“

Překvapeně povytáhl obočí. „A to jste se ho potom na to zeptala?“

„Ano. Chvilku předtím, než opustil hotel.“

„A on co?“

„Všechno popřel.“

„A vy jste mu to věřila?“

Pokřčila rameny. Pořád se zdráhala plně se smířit s tím, že to je pravda.

„Řekl mi, že má schůzku v Yves Saint Laurent. Ale ve skutečnosti byl domluvený s Irinou.“

Dimitrij se informace očividně snažil nějak strávit. Po chvíli promluvil: „Mně řekli, že bombu téměř jistě odpálil někdo pomocí dálkového ovládání. Nejspíš přes telefon. A ten někdo byl v té době na náměstí a čekal na vhodný okamžik.“

Niamh si vzpomněla, jak ji policie přinutila vyprázdnit kapsy, když dorazila na policejní stanici, a že jí prohledali kabelku. A pak jí na několik hodin sebrali telefon. Pustili ji na svobodu kvůli tomu? Protože u sebe neměla nic, čím by dálkově odpálila bombu? A i kdyby to chtěla udělat, jak by to asi celé mohla zařídit?

Dimitrij navázal na její myšlenky, jako by je dokázal číst: „Georgij strávil pět let v ruské armádě. Bojoval v Čečensku. Myslím, že ví, jak něco takového provést.“

Niamh se na něj podívala, poprvé poháněná zvědavostí. „Co sem přivedlo vás? Myslím do Paříže. Vás a Irinu.“